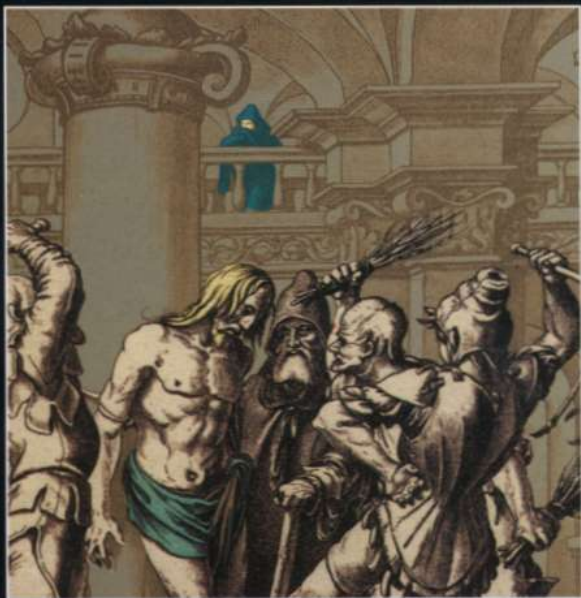

D. H. Lawrence

MUŽ,
KTERÝ ZEMŘEL

David Herbert Lawrence

MUŽ, KTERÝ
ZEMŘEL

VOLVOX GLOBATOR

Translation © Jiří Hanuš, 1999

ISBN 978-80-7511-025-1 (pdf)
ISBN 978-80-7511-024-4 (epub)

Nedaleko Jeruzaléma žil rolník a ten si pořídil mladého bojovného kohouta. Kohoutek vypadal zpočátku jako nedochůdče, ale jak se blížilo jaro, obrůstal nádherným peřím a v době, kdy z konečků fíkových větví rašilo listí, chlubil se už třpytivě oranžovým klenutým krkem.

Rolník byl chudý, žil v domku z vepřovic a celé jeho hájemství tvořil špinavý dvorek s nezdočným fíkovníkem. Rolník se dřel na révě, olivách a pšenici svého pána a do domku z vepřovic při cestě se večer chodil vyspat. Zato na mladého kohoutka byl pyšný. Na uzavřeném dvorku hrabaly tři opelichané slepice, které snášely drobná vejce, trousily těch pár pírek, co jim narostlo, a vyráběly prachu za celé hejno. V koutě pod slaměným přístřeškem postávala oslice, která někdy chodila s rolníkem do práce a někdy zůstávala doma. A taky tu byla rolníkova manželka, pomladší žena s černým obočím, ale ta se příliš nenadřela. Občas hodila slepicím trochu zrní nebo zbytky ovesné kaše a oslici nasekala srpem trochu zelené píce.

Z mladého kohoutka vyrostl nádherný kus. Nějakým vrtochem osudu se na tom špinavém dvorečku se třemi kropenatými ne-duživými slepicemi procházel parádní kohout. Naučil se natahovat krk a řízně odpovídat na kokrhání kohoutů ze sousedství za zdmi, ve světě, o němž nic nevěděl. Jeho kokrhání mělo zvláštní ohnivé zabarvení a vzdálené kokrhání ostatních kohoutů ho popouzelo k nečekaným výlevům.

„Jak si prozpěvuje,“ podotkl rolník, když vstával a natahoval si přes hlavu pracovní košili.

„Ten by stačil na dvacet slepic,“ řekla žena.

Rolník vyšel a s pýchou se zahleděl na svého kohoutka. Sebevědomý bouřlivák hýřící barvami se už důvěrně seznámil se všemi třemi oškubanými slepicemi. Ale kokrháč teď nakláněl hlavu a naslouchal výzvám vzdálených neviditelných kohoutů z nepoznaného světa. Hlasům duchů, volajícím na něho záhadně z neznáma. Odpovídal jim se zvonivým vzdorem – nikdy se nedá zastrašit.

„Určitě nám brzo uletí,“ řekla rolníkova žena.

A tak ho nalákali zrním, a i když se oháněl pařáty a křídly, zmocnili se ho, přivázali mu kolem nohy provaz a ještě mu ho omotali kolem ostruhy. Druhý konec přivázali ke kůlu, který podíral slaměný přístřešek pro oslici.

Když ho pustili, mladý kohout se tanečním krokem znechuceně vydal pryč od lidí, dorazil na konec provazu, ten se napnul, podtrhl mu nohu a kohoutek upadl. Chvíli sebou ke zděšení oškubaných slepic zběsile zmítal v prachu na zakarašené hlíně, pak se zvedl, málem znovu přepadl, zůstal stát a přemýšlel. Rolník a rolníkova žena se smáli, až se za břicha popadali, a kohout je slyšel. A pochopil chmurnou, zlověstnou pravdu – přivázali ho za nohu.

Už si nevykračoval, nečepýřil se a neprobíral si peří. Zachmuřeně přecházel v prostoru, který mu vymezoval provaz. Pořád ještě vyzobával nejlepší kousky. Pořád ještě občas schovával úplně nejlepší porci pro svou momentální oblíbenkyni mezi slepicemi. Pořád ještě divoce houpavě obskakoval každou příslušnici harému, jež nonšalantně přikráčela na dosah a nepostřehnutelně